

לוטרות ופנינים

א. סקרילוב
ו. וואגין

יצאו לפעולה. והאישה שוב מזכירה לבעלה
"איפה הענק שלי?"

התרגז ריז'ין ויצא
לחוף הנהר דון כדי
לא לשמוע תלונות.

הגיע ערב והוא עומד
על החוף וחושב
"מאין אשיג לה ענק
פנינים?" הוא לא
הרגיש אפילו שלילה ירד.

ירח מלא יצא מאחורי הערפלים ומעל דון
נפרש שביל זהב. וריז'ין רואה שעל השביל
הולכת לחוף לוטרה קטנה עם גורים שלה
ומעליהם סובב ינשוף שרוצה לחטוף גור.
ריז'ין ריחם על הלוטרה ועל הגורים.
"אי אתה, טורף גדול העיניים" צעק חזק
"הה לך!"

הוא לקח אבן וזרק אותה על הינשוף.
הינשוף נפגע, הסתובב ונפל לדון.
הלוטרה יצאה לחוף עם הגורים ואמרה
בקול אנוש "תודה לך אישי הטוב. לא

על חופו של הנהר דון חי
פעם קוזאק ושמו ריז'ין
(אדמוני). הייתה לו אישה
גנדרנית וחמדנית.
יום אחד ראתה האישה
אצל שכנתה ענק פנינים
ומיד אמרה לבעלה "תשיג

לי ענק כזה. האם אני לא טובה ממנה?"
"טוב אמר ריז'ין, באביב אנו יוצאים
לפעולה ואשיג לך ענק פנינים כזה."
אבר האביב, עבר קיץ והקוזאקים הם לא

הכובע. חשב "נו, עכשיו הפנינים יספיקו
לא רק לענק אחד אלא לרבים." צוואר
"למד, איש טוב, איך נראות צדפות

הפנינים ואיך למצוא אותן" אמרה הלוטרה
"אך אתה וכל הצבא של קוזאקים צריכים
לתת לנו הבטחה למלא שלושה תנאים:
תנאי ראשון – לקחת פנינים רק לקישוט.
תנאי שני – שלישי מהפנינים המופקות
למסור לקופה, לאוכל ליתומים, ולאנשים
חלשים ורעבים.
והתנאי השלישי – לא להטריד אותנו,
הלותרות."
קוזאק שמח שהלותרה הטילה עליו תנאים
כל כך קלים ומיד הסכים.
הוא חזר הביתה, חילק את הפנינים

אשאר חייבת לך על טוב הלב שלך. בוא
אחרי."

הקוזאק השתומם שהחיה הקטנה
מדברת- כמו אדם והלך אחריה. הלותרה
קדימה והקוזאק אחריה. הם הלכו בדשא
ירוק, סביב אגם קטן, הגיעו לנחל קריווי
ועצרו. הלותרה מתחה את צווארה, הביטה
סביב ואחר כך נכנסה לנחל ואחריה כל
הגורים. והם התחילו עבוד ביחד. הלותרה
והגורים הוציאו לחוף מהמים צדפות ופתחו
אותן בשיניים.
"קח" אמרה הלותרה לקוזאק "כל מה
שבצדפות הוא שלך."
לקח ריז'ין צדפות וראה בתוכן פנינים
גדולות.
הוא מילא את כיסיו בפנינים, מילא גם את

לשלושה חלקים. אחד נתן לאישתו, שני לקופת צדקה להזנת יתומים ואנשים חלשים. ואת החלק השלישי הביא לחבריו הקוזאקים והסביר להם כל שלמד אצל

הלוטרה. מאז הקוזאקים של הדון אספו פנינים בלי קושי. אבל יום אחד אישתו של ריז'ין מצאה בחוף של הדון לוטרה מתה. הפרווה הרכה, המבריקה מצאה חן בעיני האישה. היא חזרה הביתה ואמרה לבעלה "תצוד לי לוטרות אחדות, כדי שאוכל לקשט בפרווה שלהן את המעיל שלי." "איך זה? השתגעת?" אמר לה "איך אוכל לגרום ללוטרות דבר כזה. הרי כל הצבא שלנו הבטיח לא להטריד לוטרות."

אבל האישה התחילה לבכות. בוכה ומיללת "אני רואה שאינך רוצה שהיה לי מעיל יפה יותר מזה של השכנות. אוי! כמה אני אומללה!" הקוזאק גירד את ראשו והניף יד "טוב. אין ברירה, אלך לצוד." הוא לקח רובה וההלך לנחל קריווי.

כשהתחילה העונה הקרה אישתו של ריז'ין לבשה את המעיל שלה. הדשים והשרוולים של המעיל היו מקושטים בעורות הרכים של לוטרות. הגנדרנית התגאתה במעיל

החדש והתפארה לפני נשים אחרות.

כשהנשים ראו מעיל אישתו של ריז'ין רצו גם הן מעילים מבריקים ורכים כמו קטיפה, והקוזאקים

התחילו לצוד לוטרות. גם ראשי העדה
והכמרים דרשו מהקוזאקים יותר פנינים,
ואותן שמו בארגזים ושכחו את היתומים
והנצרכים.

הלוטרה הצטערה שלימדה את ריז'ין איך
משיגים פנינים. היא אספה את כל
הלוטרות שעוד נשאר בחיים ואמרה
"הקוזאקים הפרו את ההבטחות שלהם.

זה סוף של חיינו כאן.
צריך להסתלק."
כל הלוטרות
התאספו בחוף של
נחל קריווי והתחילו
לקפוץ למים. כל
אחת הוציאה

מקרקעית הנחל צדפות פנינים וכולן, עם
עשרות פנינים בפה, יצאו לנהרות אחרים,
שם חיים רק אנשים מעטים, כאלה שעוד
לא למדו חמדנות.

מאז נעלמו לוטרות מהדון ולא נשאר בו
פנינים.

